

မျိုး

မာယာနန်းတော်

GRAPHIC DESIGN THEIN SHWE KYI

အခန်း(၁)

မေဒီမို ဒေါသကြီးပြီဆိုလျှင် မျက်လုံးထဲ ဘာမှ မမြင်တော့ မေဒီမိုနှင့် လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေသော စောမေဆိုသည့် မိန်းမမှာ မေဒီမိုထက် ကိုယ်လုံးကြီးပြီး နပန်းလုံးရာမှာ လည်း ကျွမ်းကျင်နေ၏။ ဆံပင်ဆောင့်ဆွဲသည့် နေရာမှာ မေဒီမိုကသာနေ၏။ စောမေနှင့် မေဒီမိုတို့ လုံးသတ်နေကြတာကို ဘယ်သူမှ ဝင်မဆွဲရဲကြ။ ဈေးတန်းထဲက ဈေးသည်တွေရော ဈေးဝယ်တွေပါ ဝိုင်းအုံခဲပြီး ကြည့်နေကြ၏။

တိုက်ဝန်းအိမ်ရာ ဆိုဒ်ဝင်းဈေးတန်းမို့ ကားလမ်းဘေးမှာ လုပ်ထားသဖြင့် ကားအဝင်အထွက်ရှိ၏။ ဈေးတန်းထဲကို အနက်ရောင် ဆိုက်ကနက်ကားတစ်စင်း မောင်းဝင်လာ၏။ လူတွေအုံခဲနေသဖြင့် ဟွန်းသံ တတီတီပေးပြီး မောင်းဝင်လာသည် ။ မေဒီမိုက စောမေရဲ့ ချုပ်ထားတဲ့ လက်ကိုပိတ်ကိုက်ပစ်လိုက်၏။

"အား..."

စောမေအော်ဟစ်ပြီး ချုပ်ထားသည့် လက်ကို လွှတ်လိုက်ရ၏။ တစ်ဆက်တည်း ဘယ်လက်ဖြင့် ဖြတ်ရိုက်လိုက်ရာ မေဒီမိုရဲ့ ပါးကို ရှပ်ထိသွား၏။ မေဒီမိုဖျဉ်းခနဲ ဒေါသဒီဂရီဆောင့်တတ်သွား၏။ စောမေက ကားလာနေသည့် တစ်ဖက်လမ်းကို ကူးပြီးရှောင်လိုက်၏။ မေဒီမိုက အုန်းသီးခြစ်သည့် ဆိုင်က အုန်းသီးကိုလက်နှစ်ဖက်နှင့် မယူပြီး စောမေကိုအားနှင့် ပစ်ပေါက်လိုက်၏။

"ခွမ်း..."

ကံဆိုးချင်တော့ စောမေကို မထိ။ ဆိုက်ကနက်ကားရှေ့မီးလုံးကို
သွားထိ၏။ မီးလုံးကွဲထွက်သွား၏။ မေဒီမိုရဲ့
ဒေါသတွေလွင့်စဉ်ထွက်သွား၏။ စောမေကတော့ လွတ်ရာကျွတ်ရာရှောင်
ထွက်သွား၏။ မေဒီမို ကြောင်ပြီးတွေတွေကြီး ထိုင်ကြည့်နေ၏။ ဝိုင်း
အုံကြည့်နေသော လူတွေကလည်း ဘာဆက်ဖြစ်မလဲ
စောင့်ကြည့်နေကြ၏။

ကားပေါ်ကဆင်းလာသော လူငယ်က ဆံပင်နီတျာတျာတွေ နဖူးပေါ်
ဝဲကျနေ၏။ ရှပ်အင်္ကျီနီညိုကြားလေး ဝတ်ထား၏။ ဂျင်းဘောင်းဘီ
မိုးပြာရောင်နှင့် ။

ခန့်ညားချောမောသော လူကုံထံမင်းသားလေးပါပဲ။ မေဒီမို အဲဒီလို
ဂရုပြုမိသော်လည်း ကားမီးလုံးကွဲလို့ လျော်ရတော့မည်ဆိုတဲ့ အသိ ရင်
တထိတ်ထိတ်နှင့် စိုးရိမ်ကြီးနေ၏။ ခေတ်လူငယ်က ကားရှေ့မီးကြီးကို
သွားကြည့်၏။မေဒီမိုကို လှမ်းကြည့်၏။ ခေါင်းတခါခါလုပ်ရင်း မေဒီမို
အနားကို လျှောက်လာ၏။

"မင်း ဘာလို့ ငါ့ကားကိုခဲနဲ့ ထုရတာလဲ"

"ခဲနဲ့ မဟုတ်ပါဘူး အုန်းသီးနဲ့ ပစ်တာ ရန်ဖြစ်နေတာ ရှင့်ကားက
ဇွတ်ဝင်လာတာပဲ"

"ဒါ လမ်းဘဲ ကားသွားမှာ ပေါ့... ဒီဈေးတန်းက ယာယီဈေးတန်း
ကားသွားတာ အပြစ်မရှိဘူး ..."

"မတော်တဆဖြစ်တာ ရှင့်ကားကို တမင်ပစ်တာ မဟုတ်ဘူး ရှင်က
ဘာဖြစ်ချင်လို့ လဲ"

ဆက်ဆက်ထိမခံ ပြန်ပတ်ပြောနေသော မေဒီမိုကို မင်းသားစတိုင်
လ်နှင့် လူက ခြေအဆုံး ခေါင်းအဆုံးကြည့်လိုက်၏။ သူ့ပုံက ဒေါသထွက်
သော်လည်း ထိန်းချုပ်ထားနိုင်၏။

"ငါ့ကားမီးလုံး မင်းပြန်လျော်ပေးရမယ်"

"လျော်ပေးမယ် ... ဘယ်လောက်တန်လို့ လဲ လွန်ရော ကျွဲရော လေး
ငါးသောင်းပေါ့"

"ဟား ဟ ... လေးငါးသောင်း ရလိမ့်မယ် အားကြီးကြီး ဒီမှာ ဒီကား
မီးလုံးက ဆယ်သိန်းကျော်တန်တယ်"

"ရှင် ... ဆယ်သိန်း"

"ဟုတ်တယ် ... မယုံကြည့် ကားပစ္စည်းဆိုင်ကို လိုက်မေးကြည့် ..."

အသားဖြူဖြူ၊ နှာတံစင်းစင်း မျက်လုံးမျက်ဖန် ဝင်းဖန့် ကြည်လင်
နေသော သူ့မျက်နှာချောချောကြီးက မေဒီမိုရင်ကိုဖမ်းစားနေ၏။ မေဒီမို
မခံစားရဲသည် ဖြင့် ရင်ထဲဗလောင်ဆူဝေသွား၏။

"ဒီမှာ ငါပြောတာ မင်းမယုံရင် ကားပစ္စည်းရောင်းတဲ့ ဆိုင်ကိုလိုက်
မေးကြည့် ... လာ ကားပေါ်တတ်"

မေဒီမိုရဲ့ လက်ကိုဆွဲကိုင်ပြီး သူ့ကားပေါ် ထိုးတင်၏။ ကားတံခါးပိ
တ်၏။ မောင်းသူနေရာမှာ အရတက်ထိုင်ပြီး ကားမောင်းထွက်လာ၏။
လူတွေ ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် အံ့အံ့သြသြ ဖြစ်ကျန်ခဲ့ကြ၏။ ကားပ
စ္စည်းဆိုင်က အတော်အလှမ်းဝေး၏။

အိမ်ရာဝင်းကြီးကျော်လွန်ပြီး မိန်းလမ်းပေါ်ရောက်လာသောအခါ
ရေငုံနှုတ်ပိတ်နှင့် လိုက်လာသော မေဒီမိုကို ရွှေမင်းသားလေးက ...

"မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ"

"ဒီ ဒီ..."

"ဘာ... ဒီးဒီး ဒီးဒီးနဲ့ ဘဲတွေကြက်တွေခေါ်တဲ့ အသံလိုနာမည်ကြီးပါလား"

"ဒီးဒီး မဟုတ်ဘူး ဒီဒီ နာမည်အပြည့်အစုံက မေဒီမို"

"မေဒီမို..."

"ဟုတ်တယ်...ရှင်နာမည်ကရော ဘယ်သူလဲ"

လူငယ်ရဲ့ မျက်ခုံးတစ်ဖက် မြောက်တက်သွား၏။
မေဒီမိုကိုစောင်းငဲ့ကြည့်ပြီး...

"ရဲစွမ်းသတ္တိ"

"ရှင်နာမည်လား"

"ဟုတ်တယ်...မမိုက်ဘူးလား"

"မမိုက်နဲ့ လန်းတယ် ... ဒီဒီက စိတ်တိုရင်ဘာမှ မမြင်တော့ဘူး ...
ဘာတွေညာတွေ နားမလည်တော့ဘူး ဇွတ်လုပ်တာ ... ရှင်ကျတော့ ဒေါသကို ထိန်းနိုင်တယ်နော် ... ဆယ်သိန်းတန်ကားမီးလုံးကွဲတာ တခြားလူဆို ဒေါနဲ့ မောနဲ့ ရန်တွေ့ နေမှာ ရှင်ကျတော့"

"ဆယ်သိန်းက ကိုယ့်အတွက် ဘာမှ မဖြစ်လောက်ပါဘူး ... ဒါပေမဲ့ မင်းဒေါသကို ထိန်းတတ်ဖို့ နောင်တရတဲ့ အထိတော့ ဆုံးမပဲ့ပြင်ပေးရမယ်"

"ဒီမှာ ... ကိုစွမ်း ဒီကို ဘယ်သူမှ လာပြီး ထိန်းချုပ်လို့ မရဘူး ... အမိန့်ပေးလို့ မရဘူး ... ကိုယ့် လွတ်လပ်ခွင့်နဲ့ ကိုယ် ရှင်သန်ချင်လို့ ဒီမိုက

ရေစီထဲက ဒီမိုဆိုတာကိုယူပြီး နာမည်ပေးထားတာ"

စွမ်း မျက်လုံးတွေ အနည်းငယ် ပြူးကျယ်သွား၏။ ဒီဒီက ဖြတ်ထိုး ဉာဏ်ဖြင့် ...

"ခု ကိုစွမ်း ဒီဒီကို ကားနဲ့ တင်ခေါ်လာကတည်းက ကိုစွမ်းမှားသွား တာပဲ ... ကိုစွမ်းရဲ့ ကားမီးလုံးဖိုးကို ဒီဒီမလျော်လို့ လည်း ရတယ်"

"ဘာ ... မင်းဘာပြောလိုက်တယ်"

"မလျော်ဘူး ... ကားရပ်တာနဲ့ ဒီအဝတ်အစားတွေ ဒီဘာသာဆွဲဖြပြီး ကိုစွမ်းက ဒီကိုကားပေါ်မှာ မဟားတရားနဲ့ စော်ကား ပါတယ်လို့ အော်ဟစ်ပြောလိုက်ရင် ကိုစွမ်းဘာဖြစ်သွားမလဲတန်းပြီး ထောင်နန်းစံသွားမယ် ..."

"မြတ်စွာဘုရား ... မင်းတော်တော် လူလည်ဖျံကျတတ်တဲ့ မိန်းမပါ လား ... တရာဥပဒေမှာ မိန်းကလေးဆိုတိုင်း အလျော့ပေးရမှာ လား ... မိန်းကလေးလည်း မှားတာလုပ်ရင် ခံရမှာ ပဲ"

"ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမဖြစ်ရင် ရှင်တို့ ပဲအထိနာတာမဟုတ်လား ... ဘာလဲ ကျွန်မ ကားပေါ်ကနေအော်ဟစ်လိုက်ရမလား ဟိုးရှေ့မှာ မော် တော်ပီကယ်တွေရှိတယ်"

"ဟေး ... ဟေး မလုပ်နဲ့ ... တော်ပြီ တော်ပြီ ... ကားဖိုးလည်း အ လျော်မတောင်းတော့ဘူး ... မင်း ဒီနေရာကဆင်းတော့ လမ်းခွဲမယ် ..."

"ခေါ်ချင်သလိုခေါ် နှင်ချင်သလိုနှင် လုပ်လို့ ရမလား Taxi ခ တစ် သောင်းပေး ... ပိုတာ ပြန်မအမ်းဘူး ... နစ်နာကြေး နည်းနည်းလေးပဲ ယူတာ... အဲလိုမှ မဟုတ်ရင် အော်လိုက်မှာ နော်"

"ဟိုး ... ဟိုးတား ... ခဏလေး"

စွမ်းကားကို ထိုးရပ်ပြီး ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ တစ်သောင်းတန် တစ်ရွက် ကို လှမ်းပေးလိုက်၏။ ဒီဒီက ဆတ်ခနဲယူပြီး ...

"သနားလို့ ဒီလောက်ပဲ ပညာပြန်ပေးလိုက်တာ ဆင်းနေခဲ့ပြီ ... သွားတော့ တာတော့ ... နောက်လည်း ဆုံစရာမရှိတော့ပါဘူး"

ဒီဒီယတိပြတ်ပြောပြီး ကားပေါ်ကဆင်းနေလိုက်၏။ စွမ်းလည်း ကြာကြာမနေသာဘဲ အမြန်မောင်းပြေးရတော့၏။ ဒီလိုလမ်းခွဲလိုက်တာ ပဲ ကောင်းပါတယ်။ ဘာမှ စိတ်ထဲမငြိတော့ဘူးပေါ့ ... မငြိတော့ မစွဲလမ်း၊ မစွဲလမ်းတော့ မခံစားရတော့ဘူးပေါ့ ... ဒီဒီရှေ့မှတ်တိုင်ရောက် အောင် လမ်းလျှောက်လာလိုက်၏။ ဘတ်(စ်)ကားတိုးစီးပြီး ဈေးဆိုင်ဖွင့် ထားရာဆီ ပြန်လာလိုက်၏။ ကတုံးပေါ်ထိပ်ကွက်၍ ရလာသော ငွေတစ် သောင်းကို အလဟဿသုံးစွဲ၍ မဖြစ်။

စွမ်းရယ် ... ခဏတွေ့ပေမယ့် လွမ်းတယ် ဒီတစ်သောင်းတန်လေး ကို အမှတ်တရအဖြစ် သိမ်းထားမယ် ... ဆင်းရဲတဲ့ ဈေးသည် မလေးအ တွက်တော့ အမှတ်တရ အလွမ်းလေးတစ်ခုဖြစ်ခဲ့ရပါပြီကောကွယ်။

အခန်း(၂)

ဈေးဆိုင်တန်းရောက်တော့ အိမ်ကအမေ ဈေးထဲရောက် လာပြီး ဆိုင်ထိုင်ရောင်းနေပြီလေ ... ဘေးက ဈေးသည် တွေကလည်း ဝိုင်းဝန်းစပ်စု မေးမြန်းကြ၏။ ဒီဒီက အမေနှင့် ဆုံတွေ့ပြီးမှ အားလုံးကြားအောင် ပြန်ဖြေပေး၏။

"ဘာ မီးလုံးဖိုးမှ မလျော်ရဘူး ... သမီးက မတော်တဆ ဖြစ်ရတဲ့ အကြောင်း ခရေစေ့တွင်းကျ ရှင်းပြလိုက်လို့ သမီးကို သနားပြီး မုန့်ဖိုးတစ်သောင်းတောင် ပြန်ပေးလိုက်သေးတယ်"

"ဟယ် ..."

"ဟောတော့..."

"စွာတေးမတို့ ကတော့ ဩချရတယ်ဟေ့"

"စောမေကတော့ သူ့ဈေးခင်းတာတွေ အမြန်သိမ်းပြီးလစ်ပြီ ... ဒီဈေးမှာ လာမရောင်းတော့ဘူးတဲ့ ... စွာတေးမကို လန့်သွားပြီလေ ..."

ဘေးဆိုင်က လူတွေပြောလာခြင်း ဖြစ်၏။ ဒီဒီကို ဈေးထဲက စွာတေးမ ဟု သာခေါ်ကြ၏။ တကယ်လည်း စွာတေး၏ မဟုတ်မခံ ဆက်ဆက်ကြ ကက်ကက်လန်။ ဒီဒီရဲ့ အမေ ဒေါ်မြရွှေက ...

"ညည်းမလဲ ရန်ချည့်ဖြစ်နေ ဈေးရောင်းစားမနေနဲ့ တော့ တော်သင့်ရုံဟာလည်း သည်းခံလိုက်ပေါ့ ... ညည်းရန်ဖြစ်နေတယ်လို့ ဆိုကြားနင်းတဲ့ ကင်းမကြီးက လာပြောလို့ ချက်ချင်းလိုက်လာတာ ဆိုင်လည်း ဒီအ

တိုင်းထားခဲ့တယ် ... ကားနဲ့ ပါသွားပြီဆိုလို့ ရင်ပူ နေတာ ... ပြန်လာလို့ တော်သေးတာပေါ့အေ"

"အမေကလည်း ဘေးကလူတွေ ဆိုင်ကိုကြည့်ပေးမှာ ပေါ့ သမီးဘာသာ ဈေးရောင်းနေတာ စောမေက လာရစ်တာ ... ဒီနေရာက သူ ဟိုတုန်းကရောင်းခဲ့တဲ့ နေရာ ဖယ်ပေးတဲ့ အတင်းဖယ်နေတာ ... စောမေက ဒီဈေးထဲမှာ သူ့လောက်မိုက်တဲ့ မိန်းမ မရှိဘူးထင်ပြီး ဟောက်စားငေါက်စား နပန်းလုံးမလားနဲ့ အနိုင်ကျင့်နေတာ ရန်ပွဲတိုင်းမှာ သူနိုင်လာတာ သမီးနဲ့ တွေ့တော့ ဘယ်ရမလဲ ပိတ်ကိုက်ပစ်တာ အသားတစ်ပါပြတ်ထွက်မတတ်ပဲ ..."

"စောမေက အလျော်လိုချင်လို့ ဆေးဖိုးလာတောင်းရင် ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ"

"ပေးစရာမလိုဘူး ... မိန်းမချင်းရန်ဖြစ်တာ ကြိုက်တဲ့ နေရာတိုင် လိုက်ရှင်းလို့ ရတယ် ... ဘေးဆိုင်က ကြီးသန်းတို့ မိပြည့်တို့ မိဝါတို့ ဒေါ်ခင်စန်းတို့ သက်သေရှိတယ် ... သူချလို့ ကိုယ်ပြန်ဆော်တာ ..."

နှုတ်ခမ်းတလန် ပန်းတလန်နှင့် ပြန်ပြောနေသော ဒီဒီကို ဒေါ်မြရွှေကြည့်ရင်း ပင့်သက်ရှိက်ချ၏။ သူတစ်ပါးအနိုင်ကျင့်စော်ကားတာ မခံရအောင်လည်း ဒေါ်မြရွှေကိုယ်တိုင် သွန်သင်ပြီးသတ္တိတွေမွေးပေးခဲ့၏။ ဒီဒီက မဟုတ်တာမှန်သမျှ လုံးဝမခံတဲ့ အဆင့်ဖြစ်လာ၏။ မှန်တယ်ထင်လျှင်လည်း တုတ်ထိုးအိုးပေါက် ပြောတော့၏။ မှန်တိုင်းပြောလျှင် ရွာပြင်ထုတ်ခံရမည်ဆိုတာကို သမီးဖြစ်သူ မမြင်သေး ... ပြောလျှင်လည်း ဒီဘက်နားဝင် ဟိုဘက်နားက ပြန်ထွက်သွား၏။မခက်ပေဘူးလား။

ဆိုင်သိမ်းပြီး ကင်းမကြီးရဲ့ ဆိုက္ကားနဲ့ ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်ထဲကို ပြန်

လာလိုက်၏။ ဒေါ်မြရွှေတို့ က သားအမိနှစ်ယောက်ထဲ သိပ်တော့လည်း ပူစရာမလို။ မြို့သစ်ဆင်ခြေဖုံးလေးမှာ သစ်သား၊ ထရံကာ၊ သွပ်မိုး ပေနှစ်ဆယ် အိမ်လေးပိုင်ဆိုင်ထား၏။ ဒေါ်မြရွှေရဲ့ ခင်ပွန်း ကိုထွန်းမောင်က ဆိုက္ကားဆရာ။ ဆုံးသွားတာ ငါးနှစ်ကျော်ပြီ။ ဒီဒီက ဆယ်တန်းတစ်နှစ် ကျတာနှင့် ကျောင်းထွက်ပြီး မိဘနဲ့ ကူလုပ်ပေးနေ၏။ ကျောင်းဆက်နေလည်း ဘွဲ့ရတဲ့ အထိမှ မထားနိုင်တော့ပဲလေ။

ညနေစာစားပြီးသည် နှင့် ဒေါ်မြရွှေဘုရားဝတ်ပြု၏။ ရေချိုးထမင်းစားပြီးသွားသော ဒီဒီက အခန်းထဲဝင်နှပ်နေ၏။ ယခင်ကဆိုလျှင် မိခင်ကိုလာနှိပ်ပေးနေကျ။ ဒေါ်မြရွှေက ညသန်းခေါင်ကျော်လျှင် ဈေးသည်အဖွဲ့နှင့် စုငှားထားသော BM ကားဖြင့် ကုန်စိမ်းတွေသွားဝယ်ရမည်လေ။ မနက်ဝေလီဝေလင်းပြင်ရောက် ဈေးခင်းပြီးချိန်မှာ အိပ်ရာထ၊ မျက်နှာသစ်၊ သနပ်ခါးလိမ်း၊ မနက်စာစားပြီး ထွက်လာသော ဒီဒီက ဆိုင်လာထိုင်ပေးရ၏။ ဒေါ်မြရွှေက ဟင်းချက်စရာဝယ်ပြီး အိမ်ပြန်ချက်။ ညနေပိုင်းပဲ နားရ၏။ အိပ်ရေးဝအောင် ပြန်အိပ်ရ၏။ ဈေးပေါပေါနှင့် ဝယ်ထားသော TV လေးပင် မကြည့်နိုင်။

"သမီးရေ ..."

"..."

"ဟဲ့ ... သမီး ဒီဒီ"

"..."

"စွာတေးမရေ ... ဟဲ့ စွာတေးမ ..."

"ရှင့်..."

"အခန်းထဲဝင်ပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ"

"ခဏလွဲနေတာပေါ့ အမေရဲ့ ..."

"အမေကိုလာ မနှိပ်ပေးတော့ဘူးလား"

"နှိပ်ပေးပါ့မယ် ... ခဏလေး ... လာပြီ... လာပြီ"

အခန်းထဲက မလုံမလဲထွက်လာသော ဒီဒီကို တွေ့လိုက်ရ၏။

"အင်း ... ငါ့သမီးလည်း အသက်ဆယ်ရှစ်နှစ်ပြည့်ပြီဆိုတော့ စိတ်ကူးယဉ်တတ်နေပြီပေါ့ ..."

"အမေကလည်း ... သမီးက ဘာကိုစိတ်ကူးယဉ်ရမှာ လဲလို့ "

"ငါ့သမီးက ရုပ်ကလေးလည်း ရှိ ... ပြင်လိုက်ရင် အသန့်ကလေးလည်း ဖြစ်တော့ လင်ကောင်းသားကောင်း ရနိုင်ပါတယ်လေ အပေါက်ဆိုးနေရင်တော့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး နော်"

"မရတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့ ...အပျိုကြီးလုပ်ပြီး အမေ့ကို လုပ်ကျွေးမှာ ပေါ့လို့ "

"အမေ မရှိတော့ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

"သီလရှင်ဝတ်သွားမှာ ပေါ့ ..."

"သမီးရယ် ...အိမ်ထောင်ဖက်ရွေးရင်..."

"အမေမပြောပါနဲ့ သမီးစိတ်မဝင်စားသေးဘူး ... အမေ့ကိုနှိပ်ပေးမယ် ... ခြေထောက်နှစ်ဘက်ဆန့်လိုက်"

ဒေါ်မြရွှေ အနှိပ်ခံနေ၏။ ဒီဒီနှိပ်ပေးနေသော်လည်း စိတ်တွေက ရဲစွမ်းသတ္တိဆိုသော ကိုလူချောထံရောက်ရောက်နေမိ၏။

အရပ်မြင့်မြင့်၊ အသားဖြူဖြူ၊ မျက်ခုံးကောင်းကောင်း ၊ မျက်ဝန်းတောက်တောက်၊ နှာတံပေါ်ပေါ် စင်းစင်း၊ ပီရီသေသပ်သော လေးကိုင်း

ပုံစံနှုတ်ခမ်းလေးနဲ့ ချောမောတဲ့ စွမ်းဆိုတာ ဒီဒီရဲ့ ဘဝထဲက စိတ်ကူး ယဉ်မင်းသားလေးပါပဲ။ စိတ်ကူးထဲကနေလက်တွေ့ဘဝထဲမှာ မြင်လိုက် ရတော့ ...

"ဟဲ့ ... သမီး"

"စွမ်း ... အဲ ... အမေ"

"ဘယ်ကစွမ်းလဲ ... စွမ်းဇာနည်က ရုပ်ရှင်နဲ့ ဇာတ်မင်းသားလေး လား"

"မဟုတ်ပါဘူး အမေရယ် ... ယောင်ပြီး ထွက်သွားတာပါ"

"ငါ့သမီးမရိုးတော့ဘူး ... အမေလည်း ငယ်ရာက ကြီးလာတာပါ ... သမီးတို့ အရွယ်မှာ စိတ်ကစားခဲ့ဖူးတာပဲ"

"နေ့ခင်းက ကားနဲ့ တိုက်ခဲ့တဲ့ လူအကြောင်း တွေးမိလို့ ပါ"

"ကောင်လေးက လူချောလူခန့်လေးဆို ဘေးဆိုင်တွေက ပြောနေကြ တာ ... အမေက ရဲစခန်းခေါ်သွားပြီမှတ်နေတာ"

"ဘယ်ခေါ်လို့ ရမလဲ ... သမီးက ပညာပြန်ပေးလိုက်တာပေါ့"

သားအမိနှစ်ယောက် ပြောဆိုနေကြစဉ် ဆိုက္ကားပြန်သိမ်းလာသော တစ်အိမ်ကျော်မှ အောင်ဘုက လှမ်းပြီးစ,နောက်၏။

"စွာတေးမရေ ... နင် နေ့ခင်းက ထိပေါက်လို့ ဆို"

"ဘာဖြစ်လဲ ... အကောင်စုတ်ရဲ့ နင်သာ ဘီးမပေါက်အောင်ကြည့်နင်း ... သတင်းကလည်း သူတို့ ဆိုက္ကားဂိတ်တောင်ရောက်တယ်"

"လူသတင်း လူချင်းဆောင်တာပဲ ရောက်တာပေါ့ဟ ... နင်က ကား အကောင်းစားကြီး စီးဖူးသွားတာပေါ့ ... နင့်အတွက်ပူလိုက်ရတာ ...

နောက်ဆို နင်ဆင်ခြင်တော့ စွာတေးမ နင်အဲလိုပဲဆက်ဖြစ်နေရင် နင့်အမေက သဘောတူနေပေမယ့် ငါကစဉ်းစားရဦးမယ်"

"သေနာကောင် အသားယူပြီး လာပြောနေသေးတယ် နင့်လို ကောင်မျိုးကို ငါကလည်း တိုင်မှတ်လို့ နှပ်မသုတ်ဘူး မှတ်ထား"

"မသုတ်တော့ သန့်ရှင်းတာပေါ့ဟ ဟဲ ဟဲ ဟဲ"

"နင်လာမပြောင်နဲ့ နော် ... ပြောင်တာ စတီးလ်ပဲကောင်းတယ်... နောက်လည်း မနောက်နဲ့ နောက်တာက ချောင်းရေ မြစ်ရေပဲကောင်းတယ် ...နောက်ပြောင်တာကလည်း ထိပ်ပြောင်တာမဟုတ်လို့ ပဲ... နင်အေးဆေးငုပ်နေ ...နှုတ်ခမ်းပဲ့ချင်း မီးမှုတ်တဲ့ အထဲမှာ ငါ မပါဘူး ... ဟိုက်ဘော့စ်က လိုက်ချော့ပြီး အဖြေတောင်းတာတောင် စိတ်မဝင်စားသေးဘူး ... ပေါက်ထား"

"တော်ကီကတော့ ဂေါ်လီပဲ ... အော်ဒီ တစ်စီးလောက်နဲ့ လာတင်တောင်းရင်တော့ နင် ... ဖုတ်ဖက်ခါပြီး ထလိုက်မှာ ပေါ့"

အောင်ဘုကို လေးခွနှင့် ခြောက်လှန့်ပစ်တော့မှ အောင်ဘုလစ်သွားတော့၏။ ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ တော့ ခေါင်းရွက်မြက်ထိုးဈေးသည် ၊ ထိသည် ၊ တွန်းလှည်းသည် ၊ ဆိုက္ကားသမား၊ ဂါလီနင်းသမား၊ ကားစပယ်ရာ၊ ငါးစိမ်းသည် တွေသာ အနေများကြ၏။ ညနေ အရက်မူးလာလျှင် သူ့ထက်ငါ ဗိုလ်ကျပြီး ဆဲဆိုသောကြောင့် ဗိုလ်တထောင်ရပ်ကွက်ဟု လည်းခေါ်၏။ မိန်းမတွေ ရန်ဖြစ်ကြပြီဆိုလျှင် ယောက်ျားတွေရော၊ကလေးတွေ၊ ဆွေမျိုးမိတ်ဖွဲ့ထားတဲ့ သူတွေပါ အကုန်ပါကြသဖြင့် မင်းမနိုင်ရပ်ကွက်ဟု လည်း ပြောင်လှောင်ခေါ်တတ်ကြ၏။

အမှန်တော့ အောင်ဘုက ဒီဒီကို အသေရရ၊ အရှင်ရရ လိုချင်နေသော ငနဲပေါ့။ဗလဖုထစ်တွေနှင့် ယောက်ျားပီသသော သူရပ်ရည်က ဆွဲ

ဆောင်မူတစ်မျိုးရှိနေ၏။ အရပ်ကတော့ သာမန်၊ အသားအရည်က နေလောင်၊ လက်ဖဝါးကြမ်းကြမ်းကြီးတွေနှင့် ။

ဒေါ်မြရွှေက အောင်ဘုနှင့် သဘောတူနေ၏။ အောင်ဘုကလည်း နောက်သလို၊ ပြောင်သလိုနှင့် ယောက္ခမကြီးဟု ဒေါ်မြရွှေကို နောက်ပြောင်ခေါ်တတ်၏။ ဒီဒီက ထထ၊ပြောပြီး တုတ်ပစ်လိုက်မှ မခေါ်ရဲတော့။ ဒီဒီ အပေါက်ကြမ်းလွန်းသဖြင့် ဒီဒီကို လိုက်ကြည့်၊ လိုက်ကြိုက်နေသော ငနဲ့ သားတွေ အနားမကပ်ရဲကြခြင်းပင်။

သမာဓိပိုးပိုးနေသော လူကြီးတစ်ဦးဆိုလျှင် ဒီဒီအနားကိုချဉ်းကပ်နေ၏။

"ညီ ... ညီမလေး"

"ဘာတုန်း ..."

"အောင်မလေး ... ဖြည်းဖြည်းအော်ပါအစ်ကိုကြီးလန့်သွားတာပဲ... နှလုံးရောဂါအခံရှိလို့ ပါ"

"ရှင့်အသက်အရွယ်နဲ့ အစ်ကိုကြီးလာလုပ်နေသေးတယ် ကျွန်မကို ခေါ်တာ ... ဘာပြောချင်လို့ လဲ"

"ပြောမယ့်စကားတွေတောင် ညီမလေးကို လန့်ပြီးမေ့ကုန်ပြီ ... ဘာမှ မဟုတ်တော့ပါဘူးကွယ် ... စိတ်မရှိပါနဲ့ နော်"

"ဟွန်း ... လူကို ဘာမှတ်နေသလဲ မသိဘူး ... အသက်ကြီးလို့ ကြည့်နေတာ ... ကျန်တဲ့ ကောင်ဆို ပါးရှစ်စိပ်ကွဲသွားပြီ"

အဲဒီလူကြီးတစ်ချိုးထဲ လစ်သွားတာ ပြန်ပေါ်မလာတော့။ ငွေကြေးတတ်နိုင်သည့် မုဆိုးဖို၊ တစ်ခုလပ်ကြီးတွေရန်က တစ်မျိုး။ ငွေရွှင်နေသူတွေက မယားငယ်ထားချင်သည် က တစ်မျိုး၊ နှာဗူးအမျိုးမျိုးကို ဒီဒီရှော

င်ရှားနိုင်ခဲ့၏။ အောင်ဘုကတော့ အမေ့ကိုဘာမဆို ကူလုပ်ပေးနေလို့ ခြွင်းချက်ပေါ့ ... နို့မို့ကတော့ အော်လိုက်လို့ လွင့်သွားမယ်မှတ်။